

EEN WAARNEMING VAN ZES BIJENETERS *MEROPS APIASTER*
IN DE AMSTERDAMSE WATERLEIDINGDUINEN

A record of six Bee-eaters in the Amsterdamse Waterleidingduinen

MARTIN VAN DEN BERG

Op 29 juli 1973, om circa 11.00 uur zagen P. Scholten en de schrijver op de Strandweg, t.h.v. het Middenveld in de Amsterdamse Waterleidingduinen, een Bijeneter *Merops apiaster* op een struik zitten. Na de vogel enkele seconden te hebben waargenomen, vloog hij op en verdween in de richting van een stroompje, dat evenwijdig aan het pad loopt. Bij het naderen van het kunstmatige beekje zagen wij hierboven, drie Bijeneters, druk rondvliegend op jacht naar insecten. Een kwartier hebben wij de vogels boven het water zien jagen, waarbij iedere vlucht begon vanaf de tak van een kale boom, hetgeen enigszins deed denken aan de jacht van de Grauwe Vliegenvanger *Muscicapa striata*. Hierna verdwenen de vogels over een duintop, waardoor zij voor ons aan het gezicht onttrokken werden, maar wel hoorbaar bleven. Wij gingen voorzichtig over de duintop heen, waar wij tot onze verbazing 6 eksemplaren op ± 50 meter afstand, op een dode tak zagen zitten.

Ons inziens betroffen het hier 2 adulte, 1 juveniel en 3 eksemplaren die vermoedelijk in overgangskleed waren. De door ons als adult gedetermineerde vogels hadden een zwarte teugel, geel-wit voorhoofd, donkere gebogen snavel, gele keel, welke zwart omrand was, en blauwgroene hand en armpennen. De vleugeldekveren waren groen en roodbruin, borst en buik blauwgroen, kop en nek roodbruin evenals de rug, die naar de stuit toe geel omzoomd was. De stuit en staart waren blauwgroen en de middelste staartpennen verlengd. Het juveniele eksemplaar was aanmerkelijk fletser, had geen verlengde middelste staartpennen en geen geel op de rug. De overige drie eksemplaren kwamen wat kleurhelderheid betreft overeen met de twee adulte vogels, doch de verschillende kleurvelden waren minder duidelijk begrensd. Verlengde middelste staartpennen waren bij deze eksemplaren niet zichtbaar. Mogelijk bestond het groepje Bijeneters uit twee ouden met hun vier jongen van verschillende ouderdom. Als die het geval is, kan men zich afvragen waar deze vogels nog zo kort geleden gebroed hebben.

Om circa 11.45 uur werden de vogels opgeschrikt door wandelaars, waarna zij in noordelijke richting verdwenen. In dezelfde periode heeft een duinwachter eveneens 6 Bijeneters in het infiltratieterrein waargenomen. Van de Bijeneters zijn tot en met 1972, 12 bevestigde waarnemingen en 2 broedgevallen gepubliceerd.

C.N.A.: bevestigde waarneming.

SUMMARY

On 29 July 1973, six-Bee-eaters have been recorded in the Amsterdamse Waterleidingduinen. The birds have been observed for about three quarters of an hour. During this time the observer came to the conclusion, that the group of birds consisted of two adults, one juvenile, and three birds were probably moulting. If the group of Bee-eaters consisted of two adults and their young, there remains the question where the birds have bred. Up to 1972 there have been published 12 confirmed records and two breeding-cases for the Netherlands.

LITERATUUR

Tekke, M. J., Ornithologie van Nederland 1972. Limosa 47: pag. 43.
Adres: Kinderdijkstraat 8—2, Amsterdam-1010.

WAARNEMING VAN EEN ♂ WITRUGSPECHT *DENDROCOPOS*
LEUCOTOS BIJ OVERVEEN (N.H.)

Observation of a White-backed Woodpecker near Overveen

T. M. VAN SPANJE

Op 18 november 1972 bezocht ik in de middag het landgoed Lindenheuvel te Overveen. Het landgoed bestaat uit een sterk heuvelachtig terrein aan de binnenduinrand, bedekt met een verwaarloosd oud loofbos (Linde, Iep, Beuk en Eik) gemengd met groepen Thuja's en Grove Dennen, op de open plekken een verlaten villa, koetshuis en kwekerij. Het ligt geheel omgeven door overeenkomstig gevarieerd bos van de andere landgoederen in de gemeente Bloemendaal.

Het was mooi weer met een zwakke tot matige wind en helder zicht. Tijdens de wandeling viel het vreemde gedrag op van een Bonte Specht, die op enige afstand fourageerde op Beuken. De vogel zat dwars op horizontale takjes (doorsnede $\pm 2-5$ cm) en sprong rusteloos van tak naar tak, zonder op de stam van de Beuk te gaan zitten. Bij het fourageren balanceerde de vogel met de staart. Het dier verplaatste zich niet over grote afstand; hoogstens vloog hij naar een naburige Beuk om verder te zoeken. Eenmaal slechts werd gezien dat de vogel zich verticaal tegen een stam drukte, n.l. toen hij een Grove Den bezocht. Het dier fourageerde hier echter niet en vloog bijna direct weer door naar de horizontale takken van een Beuk. Eenmaal in het kijkerbeeld (12×60), viel het ontbreken van witte schouderplekken onmiddellijk op. De vleugels vertoonden wel een aantal dwarsstrepen, welke uitkwamen in een witte vlek midden op de rug. Tijdens het fourageren was deze vlek zeer opvallend zichtbaar. De vogel werd gedurende 10 min. van circa 30 meter afstand waargenomen, en hoewel ik geen veldgids bij mij had wist ik bijna zeker dat het een Witrugspecht was. Bekend met de zeldzaamheid van de soort werd ter plaatse de volgende beschrijving gemaakt: